

Πινόκιο – Το ξύλινο παιδί με την καρδιά που ξύπνησε

Κάποτε, σε μια ήσυχη πόλη που έμοιαζε να ψιθυρίζει ιστορίες στους τοίχους της και να ονειρεύεται κάτω από στέγες γεμάτες φεγγάρια, ζούσε ένας μοναχικός ξυλουργός. Τον έλεγαν Τζεπέτο. Είχε χέρια τραχιά από τα χρόνια, αλλά ψυχή μαλακή σαν μπαμπάκι βρεγμένο με δάκρυ.

Το εργαστήριό του μοσχομύριζε ρετσίνη, φρέσκο ψωμί από τον κοντινό φούρνο, και την ξεχασμένη μυρωδιά της αγάπης που δεν ειπώθηκε ποτέ. Δεν είχε οικογένεια, μα κάθε βράδυ έστηνε θέατρο για τις μαριονέτες του. Τους μιλούσε, τους τραγουδούσε, και κάποιες φορές, έκλαιγε σιωπηλά μαζί τους.

Ήταν φτιαγμένες από ξύλο, μα στα μάτια του Τζεπέτο, είχαν καρδιές.

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ, με το χιόνι να πέφτει σαν ευχή από τον ουρανό, αποφάσισε να φτιάξει κάτι διαφορετικό. Πήρε το πιο όμορφο ξύλο που είχε, ένα κομμάτι που έλαμπε στο φως σαν να είχε φυτρώσει απευθείας από παραμύθι. Το δούλεψε με στοργή, μέρα και νύχτα, και του έδωσε σχήμα παιδιού.

Του χάρισε ένα χαμόγελο που δεν ήξερες αν ήταν λύπη ή ελπίδα, μάτια που κοίταζαν τον κόσμο με απορία, και μαλλιά από στρογγυλεμένα ξύλα καρυδιάς.

Του έδωσε και όνομα: Πινόκιο.

Την τελευταία νύχτα, πριν σβήσει το κερί, στάθηκε μπροστά στο παραθυρόφυλλο και κοίταξε ένα μοναχικό αστέρι που έλαμπε πιο δυνατά απ' όλα τ' άλλα.

«Μακάρι να τον δω να ζωντανεύει... έστω και για μία αγκαλιά», ψιθύρισε. Η φωνή του τρεμόπαιζε, όπως η φλόγα του κεριού που άγγιζε το τέλος της. Και το αστέρι άκουσε.

Μια νεράιδα γεννήθηκε απ' το φως. Τα φτερά της έμοιαζαν με χαραμάδες ήλιου μέσα από δέντρα, και η παρουσία της έφερε τη σιγή που μόνο τα θαύματα γνωρίζουν.

Γονάτισε μπροστά στο ξύλινο αγόρι και του ψιθύρισε:

«Πινόκιο... σου δίνω ζωή. Μα για να γίνεις αληθινό παιδί, πρέπει να μάθεις την καλοσύνη, να δείξεις θάρρος και να μιλήσεις με ειλικρίνεια.»

Και τότε... το ξύλο αναστέναξε. Ο Πινόκιο άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε τον κόσμο για πρώτη φορά. Δεν ήταν πλέον ένα ξύλινο πλάσμα, αλλά ήταν μία καρδιά που ψάχνει.

Ο Τζεπέτο δεν πίστευε στα μάτια του. Τον πήρε αγκαλιά και γέλασε με γέλιο που έμοιαζε με τραγούδι και προσευχή μαζί.

Το επόμενο πρωινό, ο Πινόκιο φόρεσε ένα μικρό κασκόλ και πήρε τον δρόμο για το σχολείο. Κάθε του βήμα αντηχούσε σαν καινούργια λέξη στο παραμύθι της ζωής.

Μα η ζωή, όπως και τα δάση, κρύβει μονοπάτια που ξεγελούν.

Στον δρόμο, εμφανίστηκαν δύο φιγούρες. Μία αλεπού με παλτό πιο πορτοκαλί απ' τη φωτιά, και ένας γάτος με μισόκλειστο μάτι και νιαούρισμα που έκρυβε σκιές.

«Γιατί να πας σχολείο;» τον ρώτησαν. **«Η γνώση βαραίνει το κεφάλι. Έλα στο Θέατρο Μαριονετών! Θα σε λατρέψουν! Θα είσαι αστέρι!»**

Ο Πινόκιο ένωσε την καρδιά του να χτυπά πιο γρήγορα. Διάσημος; Αγαπητός; Ονειρευόταν να ζήσει, να δει τον κόσμο! Και τους ακολούθησε.

Το Θέατρο Μαριονετών ήταν γεμάτο φώτα, μα τα φώτα καίνε όταν σε κοιτούν πολύ ώρα. Ο ιδιοκτήτης, βλέποντας ένα αγόρι που κινείται χωρίς κορδόνια, τον έκλεισε σε κλουβί, χρυσό απέξω, σιωπηλό από μέσα.

Και εκεί, μόνος, ο Πινόκιο άρχισε να καταλαβαίνει τι σημαίνει να χάνεις την ελευθερία για λίγα χειροκροτήματα.

Η νεράιδα εμφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι.

«Γιατί δεν πήγες στο σχολείο;» τον ρώτησε.

Ο Πινόκιο κοίταξε κάτω. Φοβήθηκε. Και είπε ψέματα.

Η μύτη του... μεγάλωσε. Και μεγάλωσε λίγο ακόμη. Όσπου έμοιαζε με κλαδί που φυτρώνει απ' το πρόσωπό του, παράξενο και δυσκίνητο.

Και τότε... ένα θαύμα μικρό και φτερωτό συνέβη.

Από το παράθυρο του θεάτρου μπήκαν τρία μικροσκοπικά πουλάκια – ένα μπλε, ένα χρυσαφί και ένα ροζ σαν αυγή. Κάθισαν πάνω στη μεγάλη μύτη του και άρχισαν να τιτιβίζουν χαμηλόφωνα, σαν να συζητούσαν τι να κάνουν με αυτήν τη... μηχανή των ψεμάτων.

Με τις μικρές, κοφτές τους μυτούλες, άρχισαν να τη ροκανίζουν τρυφερά – όχι με θυμό, μα με κατανόηση. Σαν να του έλεγαν: **«Η αλήθεια δεν κόβει, γιατρεύει.»**

Ο Πινόκιο ένιωσε ένα περίεργο γαργαλητό και γέλασε μέσα στα δάκρυα.

«Με συγχωρείς...» ψιθύρισε.

Και τότε, σαν από συμφωνία, τα πουλάκια σταμάτησαν. Τίναξαν τα φτερά τους κι έφυγαν, αφήνοντας πίσω μια μύτη μικρή και καθαρή, σαν να μην είχε ποτέ πει ψέμα.

Η Νεράιδα χαμογέλασε.

«Τα ψέματα μεγαλώνουν, μα η ειλικρίνεια σε ελαφραίνει», του είπε. Και του χάρισε άλλη μία ευκαιρία.

Ο Πινόκιο συνέχισε το ταξίδι του. Βρέθηκε σε μια μαγική χώρα, γεμάτη γέλια, καραμέλες και καρουζέλ που δεν σταματούσαν ποτέ. Την έλεγαν «Χώρα της Διασκέδασης».

Εκεί, τα παιδιά δεν είχαν κανόνες, ούτε ωράρια. Όλα επιτρέπονταν. Ήταν σαν όνειρο.

Όσπου το όνειρο έγινε σκιά.

Ο Πινόκιο ένιωσε τα αυτιά του να μακραίνουν. Μια ουρά ξεπρόβαλε πίσω του.

«Τι μου συμβαίνει;» ψιθύρισε.

Και τότε εμφανίστηκε ένα μικρό γρύλο – η φωνή της συνείδησής του.

«Κάθε παιχνίδι έχει τίμημα. Κάθε ελευθερία χρειάζεται ευθύνη. Το να κάνεις ό,τι θες, δεν σημαίνει πως γίνεσαι ελεύθερος... αλλά χαμένος.»

Ο Πινόκιο έτρεξε. Έτρεξε με τα μάτια βουρκωμένα, μέχρι που έφτασε στην ακτή. Εκεί έμαθε πως ο Τζεπέτο είχε μπει σε μια βάρκα για να τον βρει. Μα δεν γύρισε ποτέ.

Ο Πινόκιο βούτηξε στα κύματα. Δεν σκέφτηκε. Η αγάπη είναι η μόνη δύναμη που δεν ρωτάει «γιατί».

Μέσα στην καρδιά του ωκεανού, τον κατάπια μια τεράστια φάλαινα. Σκοτάδι, σιωπή, και μια αλμύρα που θύμιζε λύπη.

Μα εκεί, ανάμεσα στα φύκια, είδε ένα φως.

Ήταν ο Τζεπέτο.

«Μπαμπά...» ψιθύρισε.

Κι έπεσε στην αγκαλιά του.

«Συγγνώμη...»

Ο Τζεπέτο δεν χρειάστηκε λέξεις. Η συγχώρεση είναι σιωπή που φωτίζει.

Με τη βοήθεια των ψαριών, και της εξυπνάδας που γεννά η αγάπη, ο Πινόκιο άναψε μια φωτιά. Η φάλαινα φταρνίστηκε, και τους έβγαλε ξανά στον κόσμο.

Εξαντλημένος, ο Πινόκιο ξάπλωσε δίπλα στον Τζεπέτο.

Δεν ζήτησε τίποτα. Δεν ήθελε τίποτα. Μόνο χαμογέλασε. Ένωθε πλήρης.

Η νεράιδα κατέβηκε σαν πρωινό φως που μπαίνει απ' το παράθυρο.

Τον άγγιξε απαλά στο μέτωπο.

«Η καρδιά σου έμαθε. Αγάπησε. Πόνεσε. Συγχώρεσε. Έγινες αυτό που πάντα ήσουν βαθιά μέσα σου... Ένα αληθινό παιδί.»

Το φως την τύλιξε. Κι όταν έφυγε, ο Πινόκιο ήταν πια φτιαγμένος από σάρκα και αγάπη.

Από τότε, ζούσε με τον Τζεπέτο – όχι μόνο σαν παιδί, αλλά σαν υπόσχεση.

Γιατί κατάλαβε πως δεν χρειάζεται να είσαι φτιαγμένος από σάρκα για να είσαι αληθινός.

Χρειάζεται μόνο καρδιά που μαθαίνει, αγαπά και συγχωρεί.

Τέλος – ή η αρχή κάθε παιδιού που ψάχνει τον εαυτό του.